

Januari 2014.

Dries houdt er van naar vrouwen te kijken. Hij kan zich verwonderen over hun schoonheid. Elegante passen, verfijnde beweging, een taxerende blik, de klankkleur van een stem, de vorm van het gelaat. Al die gerichte waarnemingen kunnen hem prikkelen, zelfs in vervoering brengen. Als kind had hij dit al. Met een glimlach denkt hij terug aan dat mooie Belgische, blonde meisje. Hoe heette ze ook al weer...Julia. Hij leek wel zacht tintelende stroomstootjes toegediend te krijgen, toen hij haar voor het eerst zag. Zijn lichaam was één onrustig orgaan, waardoor het hem onmogelijk werd helder te denken. Binnen een minuut was ze weer weg en hij was er dagen van ondersteboven. Wat zou er van Julia geworden zijn. Waarschijnlijk een elegante blonde vrouw, die elke jonge kerel inpakt met haar adembenemende verschijning. Hij voelt zich ten aanzien van vrouwen nog steeds King of the road, een eenzame zwerver op zoek naar geluk en warmte. Tot voor kort was het eigenlijk niks anders. Met een zwaar bonkend hart wordt hij als vanzelf in een fantasiewereld gezogen en stelt zich allerlei situaties voor waarin hij met zo'n vrouw verkeert. Zijn gedachten schieten dan alle kanten uit van heftige fysieke contacten tot fijngevoelige liefdevolle relaties. Romantische uitspattingen, die hem parten spelen, uren kan hij zich in die wereld onderdompelen. Als hij een leuke vrouw ontmoet, heeft hij vaak niet de moed zich te tonen en avontuurlijke gesprekken aan te knopen. Een enkele keer ontmantelt de nieuwsgierigheid naar het lichaam van de vrouw op meedogenloze wijze zijn natuurlijke harnas en pakt hij haar in met een bedwelmende charme. Zijn talent om zich in zo'n situatie kwetsbaar op te stel-

len en het vermogen met zinnenprikkelende taal zijn persoon overeind te houden breekt alle terughoudendheid bij een vrouw.

Als Dries met vrouwen een vriendschappelijke relatie heeft opgebouwd, dan blijft die platonisch. Hij is met bevriende vrouwen naar feestjes geweest en na afloop is Dries meerdere malen in de gelegenheid geweest om vrijuit op avances in te gaan. Op de een of andere manier kan hij zich daar dan niet toe zetten. Een zekere gereserveerdheid slaat dan toe. Hoe beter dat hij de mens achter de vrouw kent, hoe afstandelijker hij wordt, bang om zich te binden. Bang om ooit afstand te moeten doen en de pijn van verlaten worden te voelen. Als hij zijn romantische ik niet toelaat, bewaakt Dries krampachtig zijn kwetsbare ik door gebruik te maken van kwinkslagen en woordspelingen.

Bij Vera was het anders. Hij voelde zich vanaf de eerste blik, die hij van haar opving veilig en vrij. Ten overstaan van een luisterend en kijkend publiek moest hij moeite doen om niet in een volle zaal tot 'n één op één gesprek te komen. Hij had het gevoel dat ze samen in een geriefelijke ruimte waren en uren konden filosoferen over hoe het leven in elkaar steekt. Dat is altijd zo gebleven. Na die eerste lezing voelde Dries dat hij haar moest zoeken en dat de kans aanwezig was, dat hij haar ergens in een café zou tegenkomen. Hij wist dat hij haar direct zou benaderen, hij wist dat hij moeiteloos met haar in gesprek zou komen en dat hij bij haar zijn formele ik ook kon laten zien, zonder dat hij gevaar zou lopen haar te verliezen. De ochtend na hun lange gesprek in bed voelde Dries zich geïnspireerd door de woorden van Vera. Hij is zijn netwerk binnen enkele maanden om gaan zetten in een organisatie en Vera heeft hem daarin met al haar energie

gesteund. Een maand na hun eerste ontmoeting heeft ze ontslag genomen en is ze voor hem gaan werken. Vera is bij hem ingetrokken. In zijn ruime woning in een buurt met veel groen hebben ze elkaar gevonden.

Dries kan er niet over uit, dat in zo'n korte tijd alles op zijn plaats is gevallen.

Vera staat in de keuken, ze haalt een ovenschaal uit de koeling. Vanochtend heeft ze met verse groenten de schaal geprepareerd. Ze heeft de oven voorverwarmd en zet het gerecht nu voorzichtig in de oven.

“Wat wil je? Rode wijn?”

“Ja lekker, ik kom zo bij je zitten, de schaal moet nog wel een minuutje of twintig.”

Dries pakt twee wijnglazen en schenkt ze halfvol.

Vera komt bij hem zitten en leunt tegen hem aan. “Hoe verliep de commissievergadering?”

“We hebben eerst de bevindingen van Gaia besproken.”

“Sorry, ik ben maar je eenvoudige secretaresse. Was dat een Romeinse keizer? Zoiets als Gaius Brutus?”

Dries moet lachen. “Oh, wat ben ik blij, dat ik jou heb, dat maakt mijn hoofd af en toe wat lichter. Het valt niet mee om alles los te laten wat er de hele dag voorbij komt vliegen. Luister en huiver, grapt Dries.

“We bestuderen de bevindingen van de ruimtetelescoop Gaia. Het is de afkorting van Global Astrometric Interferometer for Astrophysics. Gaia is een ruimtetelescoop van ESA. Hij is op 19 december 2013 gelanceerd en de eerste bevindingen zijn officieel vrijgegeven. Wij proberen vanuit deze gegevens verbanden te

leggen tussen de mechanismen in het heelal en de ontwikkelingen op onze aarde.”

“Ik zie het verband niet tussen onze idealen en de ontwikkeling van het heelal.”

Dries pakt haar beide handen. “Ik zal het je proberen uit te leggen. De telescoop probeert een zeer nauwkeurige driedimensionale kaart te maken van onze Melkweg. Gaia probeert de posities, afstanden en snelheden van meer dan een miljard sterren te bepalen en heeft daarvoor de grootste digitale camera, die ooit is gebouwd, geïnstalleerd. In 5 jaar tijd worden de posities van de sterren zeventig keer vastgelegd. Hierdoor hoopt men de ontwikkeling van het melkwegstelsel te registreren. Naar schatting worden er tienduizenden nieuwe planeten ontdekt en men verwacht er nog duizenden te ontdekken. Bepaalde theorieën, ontwikkeld door Einstein, worden hierdoor getest.

Wij hopen dat de activiteiten van de telescoop ons bevestiging geeft, dat er buitenaards leven is.”

“Wat wil je hier dan mee bereiken?”

“Ik heb je al eerder verteld, dat er sterke vermoedens zijn, dat een onzichtbare macht onze wereld bezit. Zij hebben biljoenen dollars in hun bezit, die ver uitstijgen boven de begrotingen van onze grootste wereldnaties. De zogenaamde elite.

Bekend is het Roswell incident uit 1947. De eerste berichtgeving vanuit de luchtmacht van de USA in de persoon van kolonel William Blanchard was, dat er een ruimteschip was gecrasht, waarbij dode lichamen van aliens waren gevonden. Enkele uren later overruledde zijn supervisor Roger Remy dit bericht. Het ging hier slechts over een nieuw ontwikkelde weerballon. Later bleek dat in Roswell de eerste kernbommen in het geheim waren opge-

slagen. Het verhaal gaat, dat buiten wereldlijke machten zich zorgen maken over de ontwikkeling van de atoombom en de geheime proeven, die er toen al plaatsvonden. Het gebruik van atoombommen zou invloed hebben op de ontwikkeling van het melkwegstelsel en het bezoek van aliens aan onze aarde bemoeilijken. Er bestaan vermoedens dat de elite contact heeft met die buiten wereldlijke machten. Die elite bepaalt, wat er bekend mag worden gemaakt aan de bevolking van onze aarde. Wij willen deze zaken in de juiste context naar buiten brengen, omdat we ervan overtuigd zijn, dat een goed contact met deze wezens de redding van de aarde kan zijn op langere termijn. Vertaal de term Heelal letterlijk als het Heel Al. We zijn allemaal met elkaar verbonden, dit reikt verder dan onze dampkring. Je ziet het aan de structuur van het menselijk lichaam en de structuur van ons melkwegstelsel. Kijk je met een microscoop in het menselijk lichaam dan zie je de structuur van het weefsel. Kijk je met een geavanceerde telescoop in de ruimte dan zie je dezelfde structuren. De weefselstructuur van ons lichaam vind je terug in het heelal, of andersom. Wij zijn het evenbeeld van de schepping. De mens doet dat op zijn beurt met zijn eigen heelal, lichaam, door in een moordend tempo werk te verzetten om maar zoveel mogelijk geld te verdienen, door verarmd en giftig voedsel in te nemen. Giftig omdat het natuurlijk evenwicht binnen de structuur, weefsel van ons voedsel wordt verstoord.

De ruimtevaart verstoort het evenwicht in de ruimte direct buiten onze dampkring met menselijk afval. Brokstukken van raketten, satellieten enz. De aarde wordt ingekapseld door een ring van afval. Een agressief gezwel dat woekert binnen de steeds dunner wordende dampkring. Het verstoorde ecosysteem van de

aarde ontregelt op den duur de balans in het heelal. Op microniveau zijn we onszelf, dus een stukje van het heel – al aan het vernietigen. De machtige elite gaat maar door om de ontwikkeling van de aarde naar hun hand te zetten, zonder dat de wereldbevolking hierin gekend wordt!”

Vera kijkt peinzend in het glas met rode wijn. Het lijkt of haar gedachten verdrinken in het diepe rood van de wijn. “Maar wie kan ons garanderen, dat de aliens ons geen kwaad komen doen? Wellicht beschermt die macht ons juist tegen die kwade invloeden en hebben ze er voor gekozen dit niet met de rest van de wereld te delen, omdat dat hun positie en daadkracht negatief beïnvloedt. Dries, kijk je wel een beetje uit. Wat wil je hiervan allemaal naar buiten brengen en hoe? Weet je het nog? Ga uit van je eigen drive en vertel wat je wilt bereiken, maar ga je niet afzetten tegen iets waar je nog niet genoeg van af weet.”

Dries glimlacht en vervolgt geduldig zijn verhaal. “Wees gerust, we proberen een brede basis van kennis en feiten op te bouwen als stevig fundament voor het stichten van de voor ons ideale wereld. Buitenaardse machten, die verfijndere technieken hebben ontwikkeld dan wat wij hebben ontwikkeld, zijn waarschijnlijk ook verder ontwikkeld in hun oprechte, integere doelstellingen. Ze kunnen ons over een voor ons onvoorstelbare afstand bereiken. Als ze kwaad willen, dan hadden ze ons met nog beter ontwikkelde wapens al lang kunnen vernietigen. Mijn lezing is anders... De onzichtbare elite van deze aarde vreest dat hun macht over de rest van de wereld definitief wordt aangetast door een meer ontwikkeld volk. Nu nog kunnen ze hun gang gaan door het evenwicht rondom de aarde te dereguleren. Hiermee kunnen ze hun macht blijven uitoefenen. Er moet iets ontwik-

keld worden om het evenwicht te herstellen. Nieuwe investeringen brengen weer geld in het laatje.

We gaan omzichtig te werk, door mijn lezingen ben ik de rest van het volk geleidelijk aan het voorbereiden op een grote ommekeer. Steeds meer mensen gaan op een andere manier tegen zaken aankijken. Wanneer de tijd rijp is voor die ommekeer en hoe is mij ook nog niet duidelijk. In het slechtste geval maakt de volgende generatie het mee, als het dan al niet te laat is “

Vera draait bedachtzaam de wijn in haar glas en neemt een slok. Zij laat de wijn in haar mond haar werk doen voordat ze de wijn doorslikt.

“Die elite of onzichtbare macht, zoals je het noemt, heeft toch wel een naam? En hebben daar alleen de wereldleiders niet mee af te rekenen?”

“De organisatie staat bij een select gezelschap vooraanstaande wereldburgers bekend onder de naam “R & R”. Zij hebben zoveel macht dat de door jou genoemde wereldleiders slechts mari-onetten zijn, die niet verder mogen bewegen als de lengte van hun touwtjes. Onze organisatie krijgt alle medewerking van goedwillende sympathisanten en juichen onze activiteiten en onderzoeken van harte toe. Onder hen zitten eigenaren van grote bedrijven, die als doel hebben met een goed en eerlijk arbeids-ethos de maatschappij te dienen. Maar we moeten ons niet vergissen in de omvang van R & R’s netwerk. De verbindinglijnen lopen over de hele wereld en zijn in veel landen fijn vertakt. Een scherpe observant merkt hun invloed ook in Nederland. Weet je hoeveel medicijnen er op de markt komen uit de farmaceutische industrie, die nog niet voldoende zijn uitgetest. Zij vertonen bijwerkingen, die catastrofaal kunnen zijn voor de gezondheid van

de mens. Er zijn genoeg artsen die het aanhangig hebben willen maken, maar deïnen terug voor de hoge juridische kosten, die vaak opgedreven worden tot over de honderdduizend euro. Waarschijnlijk worden rechters en advocaten enorm onder druk gezet.

Vera zoekt naar woorden en aarzelt.

“ Dries, luister goed naar me, ik had het je al eerder willen vertellen..... Ik observeer tijdens jouw lezingen met regelmaat de mensen onder het publiek. Bij elke lezing wordt mijn aandacht getrokken door een man in het publiek die opvallend reageert. Het gekke is, dat het iedere keer een andere man is. Tenminste dat dacht ik aanvankelijk. Gaandeweg ontdekte ik bij die verschillende personen dezelfde motoriek. De manier van lopen, de houding van het hoofd. Ik vermoed, dat het om dezelfde persoon gaat, die zich vermomt. Telkens andere kleren, ik zag snorren, baarden, verschillende brillen. Ik heb er aantekeningen van gemaakt en gedateerd. Om geen onnodige onrust te veroorzaken, heb ik er tot nu toe niets van willen zeggen. Maak het ook maar eens hard. Nu ik dit verhaal van jou heb gehoord, moet ik het je toch vertellen. Bij de laatste drie lezingen zag ik hem niet meer. Ik blijf het vreemd vinden. Het lijkt me een fanatiek mannetje. Zijn blik bevalt me niet, hoe hij naar jou kijkt geeft mij een onbestemd gevoel. Ik zie hem na afloop ook nooit applaudiseren, vaak zit hij dan voor zich uit te staren. Zou het niet verstandig zijn een tijdje beveiliging in te huren? Tegenwoordig zijn mensen in staat om je voor een tientje overhoop te schieten.“

“Lieve Vera, ik vind dat je verstandig gehandeld hebt. Hij zou plotseling weer op kunnen duiken. Vreemd dat hij een paar keer niet is komen opdagen, zou dat opzet zijn?” Dries’ ogen lichten

op. Hij doet een povere poging de stemming luchtiger te maken. "Ik zal mijn vaste contactpersoon van de elite eens bellen en vragen of hij zijn bloedhond ergens anders kan uitlaten."

"Dries, geen grapjes, denk er eens over na, ik maak me echt zorgen." Vera staat op om de ovenschaal uit de oven te halen.

Als Vera met twee dampende borden terugkomt, ziet ze dat Dries zit af te wegen.

"Sorry, Vera. Ik bedoelde daarstraks te zeggen, dat we met harde bewijzen moeten komen om beveiliging te krijgen. Met dit verhaal kan ik niet bij de politie aankomen, daar is de tijd nog niet rijp voor. We zullen ze op eigen kosten moeten inhuren."

"Het idee, dat de wereld zo in elkaar steekt, benauwt me meer en meer. Waar komen we in de nabije toekomst in terecht?" Vera zit met opgetrokken schouders met haar bord voor zich.

Dries legt geruststellend zijn hand op de hare. "We gaan niet ageren tegen die praktijken. Wij groeien naar een bestaan volgens onze eigen opgebouwde waarden. Dat blijven we uitdragen. In de koers die we gaan varen, moeten we er voor zorgen die geheime praktijken niet in het openbaar te benoemen. Onze ideeën uitdragen en de resultaten van ons onderzoek naar hun praktijken bij de juiste instanties neerleggen. Dat alleen al zal een allesomvattende zoektocht worden. Welke instanties staan niet onder invloed van die geheime macht? Dat is ook nog niet helemaal duidelijk. Ik beleg morgen een aparte vergadering. Ieder van ons is genooddaakt exact te handelen volgens de door ons te maken afspraken."

Zwijgend zitten ze, ieder in hun eigen gedachten gevangen, te eten. De wijn wordt nauwelijks geproefd. Toen Vera de borden

in de kamer bracht, had ze het goed gezien. Dries zat duidelijk te twifelen of hij nog meer zou prijsgeven.

“Vera, ik moet je nog iets vertellen. Die jongen, waar jij het over hebt, wordt al een tijdje door een van onze mensen geschaduwd. Wij houden hem in de gaten. Ik heb je er niet in willen betrekken, maar nu het je zelf is opgevallen, zal ik je wat meer vertellen. Die jongen is een student in de sociologie. Hij gaat zijn studie afronden. Twee maanden geleden zat hij in de trein op weg naar een gesprek voor een stageplaats. Een van onze mensen had in dezelfde coupé plaats genomen. Toen hij uitstapte is onze man hem gevolgd. Buiten het station werd de jongen aangehouden door een charmante, statige man. Hij liep met hem mee en stapte in zijn auto en ze zijn weggereden. Vervolgens is die jongen enkele dagen spoorloos geweest. Sindsdien bezoekt hij mijn lezingen niet meer. De jongen, Valentino Marento, bezoekt regelmatig zijn moeder. Wij houden haar appartement in de gaten. De vrouw leeft haar eigen leven, lijkt een normaal leven te leiden. Mijn mensen hebben haar levensloop nagetrokken. Een ding valt enorm op. Toen Valentino enkele jaren oud was. Is zijn vader plotseling verdwenen. Niemand weet waar hij gebleven is. De man werkte als piloot bij de KLM. Enkele dagen voor zijn verdwijning heeft hij ontslag genomen.

Na de verdwijning van Valentino, en nu komt het, wordt zijn moeder bezocht door een bleke jongeman. Deze jongeman is ook gesignaleerd in de weggrijdende auto aan het station, waar ook Valentino was ingestapt. Onze mensen houden zijn moeder in de gaten. Uit niets blijkt, dat de vrouw zich anders gaat gedragen. Wij denken dat Valentino voor een organisatie werkt.”

Vera zucht. “Ik heb een tweeslachtig gevoel. Van de ene kant maak ik mij zorgen om jou. Van de andere kant ben ik opgelucht, dat je goede mensen om je heen hebt, die je veiligheid proberen te garanderen.”

Na een lange stilte zegt Dries: “Dan nog iets. Ik ben na de commissievergadering langs mijn moeder geweest. Ik heb ze al weken niet bezocht. Ik had plots een enorme drang om haar nog even te bezoeken, voordat ik naar huis ging. Ik had sterk het idee, dat mijn bezoek me nieuwe inzichten zou brengen in de complexe weg die ik aan het bewandelen ben. We hebben samen wat zitten filosoferen. Ik heb ze uitgebreid verteld over ons doel mensen ervan bewust te maken, dat de wereld ook op een andere manier bewoond en gebruikt kan worden. Dat geldt niet de factor moet zijn voor kwaliteit van leven. Mijn moeder zat voortdurend te glimlachen toen ze mijn enthousiaste verhaal hoorde. Op een bepaald moment zei ze iets opmerkelijks.

Ze vindt het prachtig dat ik een levensdoel heb, waar ik met grote bezieling aan werk. Wel heeft ze haar twijfels. Leg ik de lat niet veel te hoog? Goed, daar ben ik me best van bewust en nu de werkelijke verhalen over de machtsverdeling in de wereld duidelijk worden, benauwt het me van tijd tot tijd. Stel ik mijn leven niet te veel in de waagschaal? Dat vertelde ik haar ook. Weet je wat ze toen zei?”

“Ik ben benieuwd, je moeder lijkt me een wijze vrouw.”

“Ik heb in mijn leven heel wat doelen gesteld en velen heb ik niet kunnen verwezenlijken. Luister nu goed naar me, jongen. Dit is niet erg...

Die doelen, die ik niet bereikt heb, heb ik achteraf gezien voor mijn eigen mensontwikkeling niet nodig gehad. Maar in het pro-

beren te bereiken van die doelen, ben ik tegen dingen aangelopen, die mij veel meer hebben gebracht. Ik heb totaal nieuwe dingen geleerd, waarin mij aanvankelijk de inzichten ontbraken. Mislukkingen brengen je vaak op het juiste levenspad.”

Dries keek Vera met een opgeluchte blik aan. “Die woorden geven me zoveel lucht, geven me ontspanning. Je eigen ontwikkeling blijft het voornaamste levensdoel en met die bagage kan je iets voor een ander betekenen. Wat jij mij probeert te vertellen, deed zij op een andere manier. Blijf bij jezelf en laat je grenzen niet oprekken door andermans invloed.“

Vera smelt weg als Dries zich kwetsbaar opstelt. Haar ademhaling zit duidelijk te hoog en met trillende stem fluistert ze: “Van dit kwetsbare kind wil ik mijn leven lang blijven genieten. Blijf goed naar je moeder luisteren”. Ze strijkt met een hand door zijn haar en vraagt; “Wil je nog een toetje?”

Dries lacht breed: “Hangt ervan af wat voor toetje je bedoelt.”

“Moest je morgen niet vroeg uit de veren, bewaar je energie maar voor je missie!” antwoordt ze plagerig. Ze staat op en loopt met een uitdagende tred naar de keuken.

Dries kijkt haar na en denkt: “Ik mag haar nooit verliezen.“

Vera heeft gelijk, hij is morgen op uitnodiging van PGA Nederland, gastspreker op een symposium georganiseerd door het Nederlandse ministerie van milieu in samenwerking met PGA Nederland en Markeur Holding, twee bedrijven in de top 10 van grote Nederlandse autodealers. Zij ondersteunen de organisatie van Dries en zijn gekomen tot een samenwerkingsverband om gebruik te kunnen maken van elkaars expertise. De kernvraag is: ‘Hoe kunnen we komen tot een schoner milieu binnen de vervoerswereld in Nederland?’ Dries doet in zijn lezing aanbevelin-

gen over het versneld implementeren van elektrische auto's. Een ander sympathiserend bedrijf heeft zaken voor hem op een rijtje gezet. Subvragen daarbij zijn: ' Welke investeringen kan de overheid doen om dit proces te versnellen? Hoe compenseer je dan het gemis aan belasting op benzine verbruik? Hoe kan de samenleving anders ingericht worden om geldstromen integer in te zetten?' Vooral bij de laatste vraag levert Dries morgen een bijdrage.

Hij verwacht veel felle tegenstand vanuit de olie industrie, waarvan ook een afvaardiging aanwezig is op het symposium. Als de verschillende partijen al meer naar elkaar luisteren, hebben ze in ieder geval de eerste stap gezet.